

overhovedet ikke, at der egentlig kan være Tale om nogen skriftlig Deduction. Saavidt jeg har opfattet Loven, saa er det kun Beviisførelsen der er Tale om indtil det Dieblis, da Parterne træde i Stranken, for at procedere Sagen mundtligt, og den hele Virksomhed fra Rigsrettens Side, der gaar forud for det Tidspunkt, da den mundtlige Procedure begynder, hele denne Virksomhed er, saavidt jeg skønner, rettet paa at samle Beviisligheder under Rettens Control, men derimod ikke at aabne nogen skriftlig Procedure, der skulde gaae forud for den mundtlige Procedure. Med Hensyn til den meget ærede Landstingsmands Bemærkning ved § 20, da synes det dog, som om der gennem hele Lovudkastet gaar den Anskuelse, at, uagtet man har villet indføre en Anklage-Proces, saa finder dog Retsbehandlingen Sted under Control fra Rettens Side. Dette fremgaaer navnlig af Udkastets 23de Paragraph, som siger, at Retten kan give en Reasumtionskjendelse, hvorved den kan paalægge Anklageren at søge de manglende Oplysninger tilveiebragte. Ligesom saaledes Retten ingenlunde er udelukket fra selvstændig Virksomhed under Sagens Behandling, saaledes synes det og, at Sagens vedbørlige Fremme i det Hele fordrer, at en Control fra Rettens Side maa finde Sted. Det lader sig jo tænke, at Uistaltte kunde søge at trække Sagen i Langdrag og støtte dette sit Forsøg paa at ville optage Forhør, der var uden al fornuftig Betydning for Sagen, maa skee Forhør paa fjerne Steder, hvis Optagelse altsaa vilde have betydelig Indflydelse paa Sagens Fremme. Dersom nu et saadant Tilfælde mødte, maatte Retten dog kunne foreskrive det Fornødne i Henseende til, om Hovedsagens Udsættelse støttedes paa en Grund, som den maatte erkende at være billig. Ligesom dette nu paa den ene Side maa erkendes, saaledes kan man vist heller ikke tvivle om, at en Domstol, som Rigsretten, jo vil bruge sin controllerende Myndighed paa en saadan Maade, at derved ikke skeer Indgreb i Sagens retfærdige Behandling og Undersøgelse.

Dahl: Jeg skal blot hertil svare, at jeg troer ikke, at jeg talte Noget om en foreløbig skriftlig Deduction; ialtfald er jeg vis paa, at jeg ikke meente det. Jeg meente naturligtvis

en mundtlig Deduction paa den Tid, Stævningen falder i Rette, og det er den, som jeg troer, at det vilde være vansteligst for Anklageren at have færdig i de fleste Tilfælde. Naar der i § 20 havde staaet, at det er Rettens Sag at afgjøre, om Vedkommende kan faae yderligere Anstand til at søge disse Oplysninger, da vilde jeg ikke have fundet Noget at erindre derimod, og det vilde ogsaa være aldeles i Harmonie med den nugældende Proceslovgivning; men nu er det i al Fald givet i en anden Form, idet det er sagt, at det er afhængigt af Rettens Samtykke, om Uistaltte kan faae optaget yderligere Forhør. Det er fuldkomment i sin Orden, det erkender jeg fuldkomment vel, at Retten, førend der gives yderligere Anstand, skal undersøge om der er Anledning dertil, og, naar der er Anledning dertil, da give den; men Spørgsmaalet om Anstand synes mig ikke at hænge saaledes sammen med det Spørgsmaal om Uistaltelsen til at erhverve yderligere Oplysninger.

Rierkegaard: Jeg veed ikke, om jeg maa tillade mig et Spørgsmaal til den ærede Ordfører med Hensyn til det Forslag, der er stillet til § 13, som skal træde istedetfor Udkastets Paragraph, og hvorefter, hvis jeg forstaaer det ret, 3 Maaneders Varsel er bestemt, naar den Paagældende opholder sig et andet Sted i Europa end i det egentlige Kongerige Danmark. Det forekommer mig, at Island regnes sædvanligt til Europa, og det forekommer mig, at, naar man tager Hensyn til Marskibene og Veirforholdene, maa 3 Maaneders Varsel erkendes ikke at være tilstrækkeligt for det Tilfælde, at En, som skulde indstævnes, opholder sig paa Island. Endstjondt jeg fremdeles jo godt kan indsee, at Ulligheder maae finde Sted, synes det mig dog at blive en altfor paafaldende og haandgribelig Ullighed, om en saadan Person, der opholdt sig i Haderslev, skulde stævnes med 3 Maaneders Varsel, og en anden Person paa Island ligeledes skulde stævnes med 3 Maaneders Varsel.

Boigt: Jeg skal blot med Hensyn til hvad der af den ærede Ordfører er anført, at, uagtet Høiesteret bestaaer af et vist Antal Medlemmer, Retten dog kan sættes med et mindre Antal Medlemmer, bemærke, at dertil har